RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE

A R R E S T

nr. 98.937 van 19 september 2001
in de zaak A. 84.502/VII-18.409

In zake : XXX,
die woonplaats kiest bij
advocaat R. BELDERBOSCH,
kantoor houdende te 2018 ANTWERPEN,
Belgiëlei 15 B, bus 10

tegen :

1. de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen,
2. de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de minister van Binnenlandse Zaken.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat XXX, van Afghaanse nationaliteit, op 1 juni 1999 heeft ingediend om de vernietiging te vorderen van de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 12 mei 1999 tot bevestiging van de beslissing van de minister van Binnenlandse Zaken van 14 januari 1999 tot weigering van verblijf, met bevel om het grondgebied van het Rijk te verlaten, aan de verzoekende partij ter kennis gebracht op 17 mei 1999;

Gelet op het arrest nr. 84.234 van 20 december 1999 waarbij de schorsing van de tenuitvoerlegging van de genoemde bestreden beslissing wordt verworpen;

Gelet op het verzoek tot voortzetting van de procedure;

Gelet op het administratief dossier;

Gezien de regelmatig gewisselde memories van antwoord en wederantwoord;

Gezien het verslag opgemaakt door eerste auditeur-afdelingshoofd H. VERHULST, op grond van artikel 12 van het Besluit van de Regent van 23 augustus 1948 tot regeling van de rechtspleging voor de afdeling administratie van de Raad van State;

Gelet op de kennisgeving van dit verslag aan de partijen;

Gezien het verzoek tot voortzetting teneinde te worden gehoord;

Gelet op de beschikking van 31 mei 2001 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op 27 juni 2001;

Gehoord het verslag van staatsraad E. BREWAEYS;

Gehoord de opmerkingen van advocaat R. BELDERBOSCH, die verschijnt voor de verzoekende partij, van adjunct-adviseur F. DE NEVE, die verschijnt voor de eerste verwerende partij, en van advocaat E. MATTERNE, die verschijnt voor de tweede verwerende partij;

Gehoord het eensluidend advies van eerste auditeur-afdelingshoofd H. VERHULST;

Gelet op titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973;

1. Overwegende dat de voornaamste gegevens van de zaak als volgt kunnen worden samengevat :

1.1. De verzoekende partij kwam België binnen op 30 november 1998 en verklaarde zich op 1 december 1998 vluchteling.

1.2. Op 14 januari 1999 nam de minister van Binnenlandse Zaken een beslissing tot weigering van verblijf, met bevel om het grondgebied van het Rijk te verlaten.

1.3. Op 12 mei 1999 bevestigde de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen deze beslissing als volgt:

> "Betrokkene werd verhoord op 20 april 1999 op de zetel van het Commissariaat-generaal, bijgestaan door een tolk, die de taal Farsi machtig is, en in aanwezigheid van zijn advocaat, Mr. Belderbosch.
>
> Betrokkene, die beweert de Afghaanse nationaliteit te bezitten, zou afkomstig zijn van Kaboel. Volgens zijn verklaringen zou betrokkene als lid van de jongerenorganisatie binnen de 'Watan'-partij (communistische partij van oud-president Najibullah) van 1989 tot 1997 in de ex-USSR (Voronezh) hebben gestudeerd. Na zijn terugkeer, nl. op 20 oktober 1997, zouden enkele Taliban (huidige machthebbers) naar betrokkene hebben geïnformeerd. Betrokkene zou zich vervolgens zelf hebben aangeboden op het plaatselijke Taliban-kantoor. Omdat hij er onder meer niet zou zijn in geslaagd het moslimgebed op een correcte wijze te verrichten, zou men hem zwaar hebben aangepakt. Daarenboven zou betrokkene zijn ondervraagd over de namen en verblijfplaatsen van Afghaanse medestudenten in de ex-USSR. Betrokkene zou onder druk de namen van twee schoolvrienden van hem hebben verklapt. Hij zou daarna zijn opgesloten en de volgende dag zijn overgebracht naar het hoofdkwartier van de Taliban in Kaboel. Daar zou hij opnieuw zijn ondervraagd en mishandeld. Betrokkene zou er door de commandant ter dood zijn veroordeeld en naar de gevangenis van Polé Tcharkhi zijn gebracht. Na een detentie van dertien maanden zou betrokkenes vader hem op het spoor zijn gekomen en er zijn in geslaagd een cipier om te kopen. Op 7 of

8 december 1998 zou dezelfde cipier betrokkenes ontsnapping hebben geënsceneerd. Betrokkene zou zich niet meer veilig hebben gevoeld en hebben besloten het land te verlaten om via Pakistan naar Europa te vluchten.

Tegenstrijdige verklaringen ondermijnen de geloofwaardigheid van betrokkenes relaas. Zo verklaarde betrokkene aanvankelijk op het Commissariaat-generaal dat hij tot de zomer van 1998 in de ex-Sovjet-Unie verbleef en tien dagen na zijn terugkeer in Afghanistan door de Taliban werd aangehouden voor een periode van dertien maanden. Toen betrokkene naar het einde toe van datzelfde interview werd geconfronteerd met deze ongerijmde verklaringen (hij beweerde immers eind 1998 zijn land te zijn ontvlucht) stelde hij plotseling dat hij dan wel in 1997 zal zijn teruggekeerd en opgepakt.

Verder dient aangestipt dat betrokkene in (het) kader van het dringend beroep beweerde onder druk van de Taliban de namen van twee schoolvrienden te hebben verklikt. Het verslag van de Dienst Vreemdelingenzaken stelt in dit verband dat hij drie personen (i.p.v. twee) verklikte. Wat anderzijds betrokkenes aanhouding betreft, zijn diens verklaringen evenmin gelijklopend. Terwijl betrokkene op de Dienst Vreemdelingenzaken stelde dat hij thuis door de Taliban werd opgepakt en meegenomen naar hun kantoor, verklaarde hij op het Commissariaat-generaal dat de Taliban bij hem thuis kwamen aankloppen maar zijn vader hen kon wegsturen. Betrokkene zou zich vervolgens zelf bij hen zijn gaan aanbieden en daarop zijn aangehouden. Het verslag van de Dienst Vreemdelingenzaken stelt overigens in dezelfde context dat betrokkene tijdens zijn detentie wekelijks bezoek mocht ontvangen van zijn vader die hem onder andere propere kledij meebracht. In kader van het dringend beroep daarentegen beweerde betrokkene in dit verband dat zijn vader hem pas op het einde van zijn detentie op het spoor kwam en ze elkaar de eerste keer terugzagen na diens geënsceneerde ontsnapping. Ook de datum van deze zgn. ontsnapping varieert naargelang betrokkenes versie van de feiten (19 november 1998 op de Dienst Vreemdelingenzaken versus 7 of 8 december 1998 op het Commissariaat-generaal).

Tot slot dient vermeld dat betrokkene zijn vertrek uit Afghanistan voor het Commissariaat-generaal de ene keer op 8 of 9 december 1998 dateerde, vervolgens (gedurende hetzelfde verhoor) tien dagen later situeerde. Volgens het verslag van de Dienst Vreemdelingenzaken zou hij reeds op 19 november 1998 het land hebben verlaten.

Bovengaande tegenstrijdigheden zijn zodanig flagrant dat ze ernstig afbreuk doen aan de geloofwaardigheid van de door betrokkene beweerde moeilijkheden met de Taliban. Aan zijn vluchtrelaas kan aldus geen verder geloof worden gehecht.

Uit wat voorafgaat blijkt dat de aanvraag van betrokkene bedrieglijk is. Wat er ook van zij, betrokkene heeft niet aangetoond dat de gemachtigde van de Minister zijn appreciatiebevoegdheid heeft overschreden door hem het verblijf op het grondgebied te weigeren. In elk geval, de Commissaris-generaal ontwaart geen ernstige en aantoonbare gronden die laten geloven in een risico van schending van de Conventie van Genève in geval van verwijdering van betrokkene. Bijgevolg bevestigt de Commissaris-generaal de verblijfsweigering besloten door de gemachtigde van de Minister van Binnenlandse Zaken op 14 januari 1999.".

2. Overwegende dat de tweede verwerende partij stelt dat huidig annulatieberoep te haren opzichte niet ontvankelijk is omdat de bestreden beslissing volledig autonoom werd gewezen door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen;

Overwegende dat op grond van artikel 63/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen tijdens de termijn waarbinnen men een dringend beroep kan instellen bij de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, alsmede

tijdens de duur van het onderzoek van dat beroep, alle maatregelen tot verwijdering van het grondgebied die zijn genomen ten opzichte van de vreemdeling geschorst worden;

Overwegende dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen dient te worden beschouwd als tegenpartij wat betreft de bevestigende beslissing tot weigering van verblijf, die de beslissing tot weigering van verblijf van de minister van Binnenlandse Zaken volledig opslorpt;

Overwegende dat de minister van Binnenlandse Zaken alleszins als tegenpartij moet worden beschouwd met betrekking tot de verwijderingsmaatregel ten gevolge van de beslissing tot weigering van verblijf; dat het bevel om het grondgebied te verlaten immers opnieuw tot leven komt na de bevestigende beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen;

Overwegende dat men zich vragen kan stellen over het nut van de door de tweede verwerende partij opgeworpen exceptie, die trouwens ongegrond is;

3.1. Overwegende dat de verzoekende partij bij de uiteenzetting van haar middel de schending inroept van de formele motiveringsplicht zoals uitgedrukt in de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, terwijl uit de bewoordingen van het verzoekschrift kan worden afgeleid dat in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht wordt bedoeld;

Overwegende dat het middel onvoldoende duidelijk en precies is, dat de Raad van State immers veronderstellingen moet maken over de juiste bedoeling van de verzoekende partij; dat het middel niet ontvankelijk is;

Overwegende dat, ten overvloede, tegelijk, al dan niet uitdrukkelijk, de schending van de formele én de materiële motiveringsplicht aanvoeren niet mogelijk is; dat een gebrek aan deugdelijke formele motivering het de betrokkene onmogelijk maakt uit te maken of de materiële motiveringsplicht geschonden is; dat omgekeerd dan ook, wanneer uit de bewoordingen van het verzoekschrift kan worden afgeleid dat in wezen een schending van de materiële motiveringsplicht wordt aangevoerd, dit betekent dat de verzoekende partij van een schending van de formele motiveringsplicht geen schade heeft ondervonden; dat, nu blijkt dat de verzoekende partij de motieven van de beslissing kent, het middel, voorzover het gesteund is op de schending van de formele motiveringsplicht, niet dienstig kan worden ingeroepen;

Overwegende dat uit de bepalingen van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen niet volgt dat de materiële motieven die aan de beslissing ten grondslag liggen, zoals zij in de formele

motivering uitgedrukt worden, ook in rechte en in feite juist zijn; dat de toetsing van de formele motivering geen inhoudelijke toetsing van de bestreden beslissing moet omvatten; dat het middel alleszins niet gegrond is;

3.2. Overwegende dat de verzoekende partij in haar middel eveneens de schending inroept van artikel 57/6, tweede lid van de Vreemdelingenwet van 15 december 1980;

Overwegende dat artikel 57/6 van de Vreemdelingenwet van 15 december 1980 de bevoegdheden omschrijft van de commissaris-generaal in het kader van de gegrondheidsfase van de asielprocedure; dat de bestreden beslissing echter genomen is in het kader van de ontvankelijkheidsfase van de asielprocedure waarin de commissaris enkel oordeelt over de vraag of de verzoekende partij al dan niet voorlopig toegelaten moest worden op het grondgebied; dat dit onderdeel van het middel ter zake niet dienend is; dat het middel niet gegrond is;

4. Overwegende dat de verzoekende partij geen gegrond middel tot nietigverklaring heeft aangevoerd; dat derhalve het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen,

B E S L U I T :

Artikel 1.

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2.

De kosten van het beroep, bepaald op zevenduizend frank, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel, na beraad, uitgesproken in openbare terechtzitting, op negentien september tweeduizend en één, door

de HH.	E. BREWAEYS,	wnd. kamervoorzitter, staatsraad,
	L. JOLIE,	griffier.

De griffier, **De voorzitter,**

L. JOLIE. **E. BREWAEYS.**